

Arrest

nr. 194 989 van 15 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2017 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster dient op 23 oktober 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 30 november 2012 beslist de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 december 2012 treft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Nadat de verzoekster beroep had ingesteld tegen de voormelde weigeringsbeslissing van 30 november 2012, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), met het arrest nr. 101.575 van 25 april 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 mei 2013 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoekster opnieuw een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 22 juli 2013 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 oktober 2013 beslist de gemachtigde dat deze aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Tegen deze beslissing is bij de Raad een beroep tot schorsing en nietigverklaring hangende dat gekend is onder het rolnummer X

Op 24 juni 2014 treft de gemachtigde nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op diezelfde datum beslist hij om de verzoekster een inreisverbod van 3 jaar op te leggen.

Op 7 november 2017 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) .

Deze bijlage 13septies is de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoekster op diezelfde dag nog ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: Y(...)

voornaam: G(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 19.12.2012 (13qq van 07.12.2012), op 14.05.2013 (13qq van 08.05.2013) en op 24.06.2014.

Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, met in begrip van medische ondersteuning.

Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 23.10.2012 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 30.11.2012. Betrokkene ontving vervolgens op 19.12.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 07.12.2012) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 25.04.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 14.05.2013 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 07.05.2013) geldig 30 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 22.07.2013 diende betrokkene een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 18.10.2013. Deze beslissing is op 02.04.2014 aan betrokkene betekend. Op 24.06.2014 werd aan betrokkene opnieuw een bevel betekend om onmiddellijk het grondgebied te verlaten samen met een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13 sexes). Het tegen de beslissing van 22.07.2013 ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De aanvraag tot medische regularisatie, die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd, werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkenes dochter Y(...) T(...) (°(...)) en zoon Y(...) Z(...) (°(...)) verblijven ook illegaal in België en dienen net als betrokkene het grondgebied te verlaten. In die zin kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt worden.

Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, met inbegrip van medische ondersteuning.

Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 19.12.2012 (13qq van 07.12.2012), op 14.05.2013 (13qq van 08.05.2013) en op 24.06.2014.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden; Armenië.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C(...), K, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge,
de betrokkene, Y(...), G(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 7.11.2017."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2.2. Exceptie van niet-ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, hierbij stellende dat de verzoekster het belang bij de vordering ontbeert omwille van de gebonden bevoegdheid met betrekking tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt dienaangaande op dat de verweerder uit het oog verliest dat de bestreden akte de verzoekster niet enkel beveelt het grondgebied te verlaten, maar dat tevens een gedwongen grensleiding wordt voorzien. De verweerder maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij desbetreffend evenmin over enige discretionaire bevoegdheid beschikt.

Bovendien blijkt uit de uiteenzettingen van de verweerder dat de beoordeling van de exceptie samen hangt met de beoordeling van de ernst van de middelen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM)

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), *juncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten eerste verplicht artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest.

Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wenst verzoekster op te merken dat in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou bezitten. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116.003).

Zo mag er geen bevel worden afgegeven dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde bevelen de schending van hogere rechtsnormen zouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is -, verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Verzoekster heeft er wel degelijk belang bij het aanvechten van deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Immers:

Uit de gegevens van het administratief dossier van verzoekster blijkt dat zij aan ernstige medische aandoeningen lijdt, waarvoor zij nog steeds wordt opgevolgd en behandeld in het Rijk.

Deze medische elementen werden nogmaals door verzoekster aangehaald en geaccentueerd in het administratief verslag op het ogenblik van haar administratieve vrijheidsberoving.

Verwerende partij refereert in de bestreden beslissing weliswaar naar een tweede regularisatieaanvraag ex art. 9ter vrw. ingesteld dd. 22/07/2013; onontvankelijk verklaard dd. 18/10/2013; ter kennis gegeven dd. 02/04/2014; momenteel beroepsprocedure hangende bij de RvV, doch verwijst niet naar een eerste aanvraag ex art. 9ter vrw. om haar beslissing nader te motiveren.

Uit de gegevens van het administratief dossier en de bijgebrachte actuele stukken, blijkt immers dat verzoekster haar kinderen in België tevens naar school lopen (Stukken 2).

Verzoekster is ernstig ziek. Zij lijdt aan diverse medische aandoeningen waarvoor naar de medische bijlagen wordt verwezen in het administratief dossier.

Haar laatste medische regularisatieaanvraag dateert van 22/07/2013 i.e. langer dan 4 jaar geleden. Verwerende partij heeft de mogelijkheid gehad om via het administratief verslag te puren naar de actuele medische toestand van verzoekster, de welk in casu duidelijk niet heeft plaatsgevonden.

Bovenstaand gegevens nl. de schoolgang van de kinderen en de medische aandoeningen is aan het administratief dossier van verzoekster gevoegd en is aldus onstuitbaar bekend aan verwerende partij.

Verwerende partij verwijst inderdaad in de bestreden beslissing naar de gevoerde verblijfsprocedures in het Rijk en dat verzoekster zich probleemloos naar Armenië kan begeven, doch zulks zonder een nadere analyse te voeren van de actuele medische elementen bestaande in hare hoofd en zonder een nader onderzoek toe voeren naar de actuele schoolgang van haar kinderen (hogere belang van het kind).

In de bestreden beslissing wordt deze elementen nergens onderzocht, niettegenstaande dat verwerende partij herhaaldelijk refereert naar de gevoerde procedure ex art. 9ter en haar asielprocedure.

Art. 74/13 spreekt expliciet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hogere belang van het kind, het gezins- en familieleven en

de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat in casu duidelijk niet gebeurd is.

Een loutere verwijzing naar de gevoerde procedures in het Rijk, volstaat in casu niet om aan de vereiste van art. 74/13 te voldoen.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster en haar kinderen.

De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet en art. 3 EVRM.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn"

3.2.2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

3.2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte op duidelijke wijze wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de verzoekster op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Deze vaststellingen worden door de verzoekster niet betwist noch weerlegd.

In de bestreden akte wordt eveneens verwezen naar artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, waarbij in verband met de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt wordt gemotiveerd in feite:

"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 19.12.2012 (13qq van 07.12.2012), op 14.05.2013 (13qq van 08.05.2013) en op 24.06.2014.

Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, met in begrip van medische ondersteuning.

Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend."

Ook de beslissing tot terugleiding naar de grens is in rechte met verwijzing naar artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet alsook in feite gemotiveerd. Hierbij wordt onder meer toegelicht dat de verzoekster twee medische verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, dat de laatste van deze aanvragen onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 18 oktober 2013 en dat het beroep dat de verzoekster tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing indiende geen schorsende werking heeft. Met betrekking tot deze medische verblijfsaanvragen wordt geconcludeerd dat de aanvragen na grondig onderzoek negatief werden afgesloten zodat een terugkeer naar het land van herkomst in dit kader geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Met betrekking tot verzoeksters zoon en dochter wordt vastgesteld dat zij eveneens illegaal in België verblijven en dat zij net als de verzoekster zelf het grondgebied dienen te verlaten, zodat er geen schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing(en) onderbouwen, op eenvoudige wijze in de bestreden akte worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt in ieder geval niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De verzoekster toont op het eerste gezicht evenmin aan dat de motieven in verband met de medische aanvragen en haar kinderen niet afdoende zouden zijn in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht die is opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

De beslissing tot terugleiding naar de grens is gestoeld op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden."

De verzoekster betwist noch weerlegt de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris die aanleiding gaven tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding, doch zij meent dat, in strijd met het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, geen rekening werd gehouden met haar actuele medische problematiek en met de actuele schoolgang van haar kinderen in België.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht houdt *in casu* dan ook nazicht in van de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN Kinderrechtenverdrag).

In de mate dat de verzoekster verwijst naar het feit dat haar kinderen momenteel school lopen in België, merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet er, in het licht van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn waarvan het de omzetting vormt, slechts toe verplicht om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het hoger belang van minderjarige kinderen. *In casu* blijkt echter dat verzoeksters zoon en dochter op het ogenblik van het treffen van de bestreden maatregel reeds meerderjarig waren. Er valt dan ook niet in te zien waarom in voorliggend geval een onderzoek inzake het hoger belang van deze meerderjarige personen, zoon en dochter van de verzoekster, zich zou opdringen. In de mate dat de verzoekster zou voorhouden dat het gelet op de scholing in België onredelijk is haar meerderjarige kinderen samen met haar te verwijderen van het grondgebied, merkt de Raad op dat de verzoekster in voorliggend geschil geen rechtstreeks belang kan doen gelden bij deze kritiek. De verwijdering van deze meerderjarige zoon en dochter vloeit immers niet rechtstreeks voort uit de tenuitvoerlegging van de thans bestreden akte, maar uit de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregelen die ten aanzien van deze zoon en dochter zelve werden getroffen. Deze jegens de zoon en dochter getroffen maatregelen maken het voorwerp uit van een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring en schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Waar de verzoekster stelt dat zij lijdt aan diverse medische aandoeningen, stelt de Raad vast dat zij zich ter zake beperkt tot de loutere verwijzing naar de medische attesten die in het administratief dossier zitten. Nazicht van dit administratief dossier levert echter geen enkel medisch attest op dat zou zijn voorgelegd nadat de laatste medische verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 18 oktober 2013. Aangezien de verzoekster ook bij het verzoekschrift geen enkel recent medisch attest voegt, maakt zij haar loutere en bijzonder vage bewering dat zij ernstig ziek is en lijdt aan diverse medische aandoeningen dan ook niet concreet aannemelijk. Minstens toont zij op geen enkele wijze aan dat de concrete beoordeling van de in haar aanvraag van 22 juli 2013 voorgelegde medische problematiek, zoals doorgevoerd in het kader van de beslissing van 18 oktober 2013 en waarbij werd vastgesteld dat de verzoekster kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar

leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst, niet correct zou zijn of dat deze thans niet langer stand kan houden wegens een recente wijziging in haar medische situatie. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 7 november 2017 geenszins dat de verzoekster op het ogenblik van haar administratieve vrijheidsberoving gewag zou hebben gemaakt van recente, ernstige medische aandoeningen. In tegendeel blijkt uit dit verslag dat de verzoekster ten overstaan van de politiediensten verklaarde in goede fysieke toestand te verkeren.

De verzoekster toont dan ook niet aan dat de gemachtigde, met de verwijzing naar de meest recente medische verblijfsaanvraag en naar de onontvankelijkheidsbeslissing die hierin werd getroffen op 18 oktober 2013, niet zou hebben voldaan aan de bij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalde verplichting om rekening te houden met haar gezondheidstoestand. Zoals in de bestreden akte pertinent wordt aangegeven, heeft het beroep dat de verzoekster tegen de beslissing van 18 oktober 2013 indiende geen opschortende werking. Deze beslissing dient bovendien wettig te worden geacht, overeenkomstig het "*privile du préalable*" waarmee zij is bekleed. Bij gebrek aan enige concrete duiding omtrent de recentere ontwikkeling in verzoeksters medische situatie en bij gebrek aan enig gegeven hieromtrent in het administratief dossier, toont de verzoekster dan ook niet aan dat ter zake een onzorgvuldige feitenvinding zou voorliggen of dat de bestreden akte op dit punt niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

De overige motieven in de bestreden akte worden niet weerlegd of betwist.

Na een *prima facie* onderzoek dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen. De verzoekster toont evenmin aan dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek of dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan op het eerste gezicht evenmin worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op het eerste gezicht geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Waar de verzoekster nog de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn aanvoert, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. In dit verband wijst de Raad erop dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekster toont niet aan dat de artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Zij kan zich dus niet dienstig op de schending ervan beroepen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM volstaat het vast te stellen dat de verzoekster geen enkel concreet noch recent element naar voor brengt dat van aard is de beoordeling van de verweerder, in de beslissing van 18 oktober 2013, dat niet is aangetoond dat de verwijdering van de verzoekster haar zou blootstellen aan een schending van artikel 3 van het EVRM, te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekster maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat zij, omwille van enige recente medische problematiek, bij terugkeer naar Armenië alsnog zou dreigen te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Zij verduidelijkt zelfs op geen enkele wijze welke dan wel precies de slechte behandeling is die zij er zou ondergaan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

C. DE GROOTE